

בית המשפט המחוזי בירושלים

12 מרץ 2013

עש"א 25254-06-12 ספיה נ' שר הבריאות ואח'

בפני כב' השופט בן-ציון גרינברגר

מעוררים

סלים ספיה

ע"י ב"כ משרד עו"ד כרמלי - ארנון

נגד

משיבים

1. שר הבריאות

2. כב' השופט (בדימוס) א. סטרשנוב

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. בהליך משמעותי שנוהל נגד המערער, רופא במקצועו, מכוח הוראות פרק ד' לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז – 1976 (להלן: "הפקודה"), בגין מעשים אשר יפורטו להלן, המליצה וועדת המשמעת (להלן: "הוועדה" או "המשיבה") לשר הבריאות כי יש לבטל לצמיתות את רישיונו של המערער לעסוק ברפואה. כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (להלן: "המשיב"), אשר לו הואצלו סמכויות שר הבריאות בענייני משמעת, דחה את המלצת הוועדה, ובהחלטה מיום 01.04.2012, אשר נתן במסגרת סמכותו עפ"י ס' 41 לפקודה, קבע כי רישיונו של המערער לא יבוטל לצמיתות, אלא, יותלה לתקופה של שמונה שנים, החל מיום ההחלטה בפועל.

לפני ערעורו של הנקבל על החלטה האמורה.

עובדות המקרה

2. המערער, בן 59, הינו תושב כפר יאסיף ואב לארבעה. קרוב משפחה של המערער, שעתידי היה להינשא לבתו (ולהלן: רמזי), קיים יחסי מין עם אשת המערער ואם ילדיו, ולגרסתו של המערער, ללא הסכמת אשתו אלא בכוח ובכפייה. לאחר שמעשיו של רמזי

1 התגלו, הורה המערער לבתו לבטל את אירוסיה לרמזי, אלא שהבת סירבה, ולטענתה,
2 בעקבות סירובה קיבלה מכות מאביה ואחיה, ובגין כך אף הגישה תלונה במשטרה נגד
3 השניים. לאחר מכן, עזבה הבת את הבית, עברה להתגורר עם רמזי מחוץ לכפר ונישאה לו.
4 בהמשך, אף אשתו של המערער נפרדה ממנו ופתחה נגדו בהליכי גירושין, ובמסגרתם הטילה
5 עיקול על נכסיו. הפרשה נודעה ברבים, וכן פורסמה בתקשורת ובאינטרנט, ולגרסתו של
6 המערער, כבודו ושמם הטוב נרמסו.

7 3. בכך לא הסתיימה הפרשייה. לאחר שבתו ואשתו של המערער עזבו אותו, ארע פיצוץ
8 בבית משפחתו של רמזי, וחלק מביתו נהרס. החשד לתכנון והזמנת המעשה, שמטרתו לפגוע
9 במשפחתו של רמזי, נפל על המערער, והוא נעצר ונחקר כחשוד בקשירת קשר והיזק בחומר
10 נפץ. ברם, משלא נמצאו ראיות נגד המערער, הוא שוחרר לביתו. משך שהותו בתא המעצר
11 הכיר המערער את רמי, שהופעל כמדובב, ולאחר שחרורו המשיך רמי להיות עמו בקשר.

12 4. תם ולא נשלם. לאחר שחרורו ממעצרו, סגר המערער עם רמי, כי רמי ידאג לרציחתו
13 של רמזי תמורת \$30,000. במהלך פגישה שנערכה בין המערער, רמי ושוטר סמוי, שהתחזה
14 לרוצח שכיר, ניסה המערער לשדל את השוטר הסמוי לרצוח את רמזי, והבטיח תמורה
15 גבוהה יותר מזו שהציע לרמי, שישלם עם השלמת ביצוע הרצח; המערער אף מסר לשוטר
16 הסמוי שתי תמונות של רמזי, לצורך זיהויו. בפגישה נוספת של שלושה, הבטיח המערער
17 לשלם את התמורה, לאחר שיחזה בגופתו של רמזי, וביקש שהרצח יבוצע תוך 30 יום מיום
18 הפגישה, אחרת יפנה לאנשים אחרים לצורך ביצוע הרצח.

19 5. בעקבות הודעה של רמי על כך ש"הרצח בוצע", הגיע המערער למקום המפגש שנקבע,
20 ושם הצטרף המערער לנסיעה, כביכול לחברון, על מנת לחזות בגופתו של רמזי. במהלך
21 נסיעה זו עצרה המשטרה את המערער.

השתלשלות העניינים

22
23 6. כנגד המערער הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת תיק פלילי
24 4047/07, בו הואשם בעבירה של ניסיון לשידול לרצח ועבירה של איומים, ובכתב האישום
25 פורטו העובדות הרלוונטיות בהתאם לאמור לעיל.

26 7. בד בבד עם התנהלותו של ההליך הפלילי ובעקבותיו, כוננה וועדה מיוחדת מכוח סי'
27 44א(א) לפקודה, אשר המליצה, ביום 22.11.07, על בסיס הגשת כתב האישום נגד המערער,
28 להתלות את רישיונו מלשמש כרופא לתקופה של חצי שנה, שהיא תקופת ההתליה
29 המקסימאלית האפשרית מכוח הוראות סעיף 44א(א) האמור. ביום 28.11.07 קיבל מנהל
30 משרד הבריאות את ההמלצה, ורישיונו של המערער הותלה לפרק זמן זה.

8. בהמשך לכך, ביום 12.12.07 הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות קובלנה משמעתית
 כנגד המערער לפי ס' 41(1) לפקודה, בה יוחסה למערער התנהגות אשר אינה הולמת את
 המקצוע. ביום 16.4.08 המליצה הוועדה להאריך את התליית רישיונו של המערער עד לסיום
 ההליך המשמעתי בעניינו. ביום 6.5.08, קיבל שר הבריאות את המלצת הוועדה, ורישיונו של
 המערער הותלה עד לסיום ההליכים המשמעתיים.
9. ביום 26.3.09 הגיש המערער ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב כנגד התליית
 רישיונו עד לסיום ההליך המשמעתי (עש"א 1065/09). בין לבין, ביום 21.12.09, הרשיע בית
 המשפט המחוזי בחיפה את המערער בעבירה של איומים לפי ס' 92 לחוק העונשין, התשל"ז-
 1977, ועבירה של שידול לרצח לפי סעיפים 300 (א)(2) ו- 33(1) לחוק האמור, וביום 20.01.10
 גזר בית המשפט המחוזי בחיפה את דינו, והושתו על המערער 42 חודשי מאסר, מהם 30
 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי.
10. ביום 21.3.10, במסגרת הליך עש"א 1065/09 האמור, דחה בית המשפט המחוזי בתל
 אביב את ערעורו של המערער כנגד התליית רישיונו עד לסיום ההליכים המשמעתיים נגדו.
11. המערער הגיש ערעור לבית המשפט העליון כנגד הרשעתו, ולחלופין כנגד חומרת העונש
 אשר הושת עליו. ביום 22.11.10 דחה בית המשפט העליון את הערעור על כל חלקיו.
12. עקב הרשעתו של המערער בבית המשפט המחוזי, ודחיית ערעורו בבית המשפט
 העליון, הגיש ד"ר בועז לב, המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ביום 07.12.11, קובלנה
 משמעטית מתוקנת כנגד המערער, אשר הסתמכה הפעם, בנוסף להתנהגות בלתי הולמת, גם
 על הרשעתו של המערער בפלילים.
13. ביום 12.3.12 הגישה ועדת המשמעת את המלצותיה לשר הבריאות. לאחר שפירטה
 בהרחבה את עובדות כתב האישום, ואת טענות הצדדים בעניין אמצעי המשמעת שראוי
 להטיל על המערער, המליצה הוועדה על ביטול רישיונו של המערער מלעסוק ברפואה. וזו
 לשונה:
- העולה מן האמור לעיל הוא כי בהינתן שמדובר במי שיכול היה,
 גם אם עקב משבר קשה וחריג ביותר, לפעול במכוון ובהתמדה על
 מנת ליטול חיים, לא יהא זה ראוי להתיר לו לשוב ולעסוק
 ברפואה. זאת גם בהינתן שבמעשיו פגע הנקבל באמון הציבור
 ברופאים, המהווה נדבך מהותי והכרחי, ביחסים שבין רופא
 ומטופליו, מה גם שראוי להבהיר לציבור בכלל ולציבור הרופאים
 בפרט, כי מי שפעל כאמור, לא יכול להימנות על המורשים לעסוק
 ברפואה. לפיכך המלצתנו הינה, כי תבטל את הרישיון של הנקבל
 לעסוק ברפואה.

14. לאחר שקיבל המשיב לידי את המלצת הוועדה, יחד עם כל החומרים הרלוונטיים לרבות פרוטוקול הדיון שהתקיים בנדון בוועדה, ההחלטות בהליך הפלילי נגד המער טענות הצדדים בפני הוועדה וחומר שהגישו הצדדים בדיונים בפניה, החליט המשיב לדון את המלצת הוועדה ולהקל עם המערער, כך שתחת ביטול רישיונו לעסוק ברפואה לצמית הורה המשיב על התליית רישיונו של המערער לתקופה של 8 שנים, שתחילתם מיום קבלת ההחלטה, קרי מיום 01.04.12. וזו לשונו:

לעניות דעתי, סנקציה חריפה שכזאת [ביטול רישיון לצמיתות, ב.ג.], יש לנקוט במקרים נדירים במיוחד, לדוגמה, כאשר המשיב העיסוק ברפואה מסכן את בריאות החולים או את שלום הציבור, או כאשר מדובר במעשים חמורים בין רופא לחולה כגון, אינוס ותקיפה מינית של מטופלת...

במקרה שלפנינו - בתי המשפט הקלו עם הנקבל, לא מיצו עימו את הדין והתחשבו בנסיבותיו האישיות התחשבות מירבית. יתרה מזאת - גם לא הייתה כל זיקה בין מעשיו הנלווים לבין מקצועו ועבודתו כרופא - שהיו ללא דופי וללא פגם, עד הפרשה האומללה. הוא הביע צער וחרטה מלאים על התנהגותו המחפירה, שנראה כי כנים המה.

אכן, הנקבל חטא חטא כבד בכך שבתוקף מקצועו כרופא שמתפקידו להציל חיים, ניסה דווקא לקפח חיים. עם זאת, אינני סבור כי המשך העסקתו כרופא, ביום מן הימים, עלול לסכן או לפגוע בבריאות החולים או לסכן את חייהם...

לפיכך, ולאור התלבטות לא קלה, הגעתי למסקנה כי העונש המירבי שהוטל על הנקבל ע"י הוועדה, במקרה זה, איננו מידתי ואיננו מתחשב די הצורך בנסיבותיו יוצאות הדופן, הן של הנקבל אישית והן של המקרה בכללותו, ולהיעדר כל זיקה בין המקרה לבין התנהלותו כרופא..

אשר על כן, הנני מחליט להתלות את רישיונו של הנקבל, ד"ר סלים ספיה, למשך 8 שנים, שתחילתם היום. התוצאה המעשית במקרה זה היא, שהלכה למעשה, לא ישמש הנקבל כרופא מורשה במשך 13 שנים, תוך חישוב התקופה בה הותלה רישיונו באופן מנהלי. בכך סבורני, יש לענות על מטרות הענישה והרתעת הרבים, מחד ולאפשר לנקבל לשקם את עצמו ולשוב, ביום מן הימים, לחיים תקינים ונורמטיביים, כפי שנהג בעבר, מאידך...

15. ביום 14.6.12, הגיש המערער הודעת ערעור על החלטת ההתלייה האמורה, הרי ה הערעור שלפניי.

טענות הצדדים בערעור

טענותיו העיקריות של המערער

16. את הודעת הערעור שלו פותח המערער דווקא בטיעונים שתוכנם הצדקת גיש העקרונית של המשיב בהחלטה עליה הינו מערער. כך סבור המערער כי צדק המשיב כאע סבר כי הוועדה החמירה עמו יתר על המידה עת הטילה עליו את אמצעי המשמעת החמ ביותר, קרי, שלילה לצמיתות של רישיונו. ממשיך המערער ואומר כי צדק המשיב כאשר ק

כי העונש עליו המליצה הוועדה איננו מידתי ואיננו מתחשב די הצורך בנסיבותיו יוצאות הדופן של המקרה בכללותו, ושל המערער עצמו באופן אישי. כמו כן, לסברתו, צדק המשיב כאשר ציין כשיקול מהותי בקביעת הסנקציה ההולמת את נסיבות המקרה, כי לא הייתה כל זיקה בין מעשיו הנלוזים לבין מקצועו ועבודתו כרופא, שהיו ללא דופי וללא פגם עד הפרשה האומללה.

17. חרף הצדקת נימוקיו של המשיב, מלין המערער בהודעתו על העונש שהטיל עליו המשיב. כאמור, סבור המשיב כי בהתליית הרישיון ל-8 שנים יש משום "לענות על מטרות הענישה והרתעת הרבים, מחד, ולאפשר לנקבל לשקם את עצמו ולשוב ביום מן הימים לחיים תקינים...מאידך". בעניין זה טוען המערער כי התליית הרישיון, המצטברת לכדי תקופה של שלש-עשרה שנה (חמש השנים האחרונות בהן נשלל רישיונו מנהלית, ועוד שמונה שנים נוספות שנגזרו עליו כעת), כמוה למעשה כהתלייה לצמיתות, שכן המערער הינו היום אדם מבוגר, בן 59, ובתום תקופת ההתלייה שנקבעה, עת יהיה בן 67, לא יוכל כבר לחזור ולעסוק במקצוע כה מורכב ומתחדש. משום כך, התוצאה האופרטיבית של החלטת המשיב היא בדיוק אותה תוצאה שאותה ביקר, ואשר עליה העיר – ובצדק – שאין בה "חמלה והתחשבות". לטענת המערער, המשיב אף הוא נוהג ללא "חמלה והתחשבות" בהחלטתו, עת גזר על המערער התלייה של שמונה שנים, ויש במשך ההתלייה שנגזרה על המערער כדי לרוקן מתוכן את מטרת ה"שיקום" עליה דיבר המשיב בהחלטתו.

18. על כן, מבקש המערער מבית המשפט להסתפק בתקופת ההשעייה עד כה, קרי, חמש השנים האחרונות, ולראות בכך סנקציה הולמת ומספיקה שיש בה גם כדי להביע את סלידת החברה ממעשיו האומללים וגם כדי להשאיר למערער אפיק של תקווה לשיקום ולהמשך תרומתו הסגולית לציבור הרחב ששירת עובר להסתבכותו במעשים אשר המיטו עליו את ההליך המשמעתי הנוכחי.

טענותיו העיקריות של ב"כ המשיב

19. לעניין המסגרת הנורמטיבית, מבקש ב"כ המשיב מבית המשפט הנכבד שלא להתערב בשיקול הדעת שהפעיל המשיב בהחלטתו, מאחר שאין לו לבית המשפט לבחון את החלטתו של המשיב אלא על פי אמות המידה המקובלות בדין המנהלי, ואלו אינן מצדיקות את התערבותו של בית המשפט במקרה דנן. לדידו, יימנע בית המשפט מלהתערב בהחלטה של השר אלא אם כן ימצא כי ההחלטה האמורה נגועה בחוסר סבירות קיצוני או כאשר קיים משגה מהותי בשיקול הדעת. לסברת ב"כ המשיב, המערער לא הצליח במקרה דנן לבסס כל עילה המצדיקה התערבות בהחלטת המשיב, המנומקת היטב, ואין למצוא בה חוסר סבירות, וודאי לא חוסר סבירות קיצוני. לטענתו, אמצעי המשמעת אשר הוטל על המערער, קרי, התליית הרישיון למשך 8 שנים, הינו אמצעי סביר, מידתי, נכון ומוצדק, אשר נתקבל לאחר

הפעלת שיקול דעת מקצועי וראוי. כמו כן סבור ב"כ המשיב כי המשיב שקל את הטיעונים לקולא ולחומרא בעניין אמצעי המשמעת, וכל אלו באו לידי ביטוי בהחלטתו.

20. בהקשר זה יצוין כי המערער לא הוכיח מהו מתחם הענישה המשמעתית הראוי ביחס לעבירות ומעשים דוגמת אלו שביצע, ואילו בדיקה קפדנית של מתחם הענישה הרלוונטי, החל משנת 2002 ועד לשנת 2011, בדבר אמצעי משמעת של ביטול רישיונות או התלייתם לתקופה של חמש שנים ומעלה, מוכיחה כי אמצעי המשמעת אשר הוטל על המשיב מצוי במתחם הענישה המקובל, ואף נוטה לקולא במידה רבה. כך, בין שנת 2000 ל-2011, שלושה רופאים שונים היו מעורבים בעבירות של קיפוח חיי אדם, ועליהם הוטלו אמצעי משמעת בדמות ביטול רישיונם מלעסוק ברפואה.

21. עוד טוען ב"כ המשיב כי יש לדחות את טענת המערער לפיה האמצעי אשר הוטל עליו חמור לאור נסיבותיו האישיות וגילו, ואינו תואם את כוונתו של המשיב עצמו בהחלטתו. לטענת ב"כ המשיב, השיקולים האישיים הנוגעים לעבריו המשמעת מהווים עניין משני, ואם כי אין להתעלם מהם, האינטרס הציבורי הוא העניין המרכזי והראשוני בחשיבותו מבין כלל השיקולים (ראה ע"א 10979/04 לאור נ' שר הבריאות, תק-על 2005(1) 2640, וכן, עש"א (י-ם) 364/08 תייסיר חמאדה נ' מדינת ישראל- משרד הבריאות (13.2.12)). משכך, אף שגילו של המערער נשקל ע"י המשיב, והמשיב אף נתן ביטוי משמעותי לרצון להתיר את החזרתו של המערער למקצוע ביום מן הימים, שיקולים אלה אינם אלא שיקולים משניים, בעוד שהפגיעה באינטרס הציבורי, ובמיוחד הפגיעה החמורה בתדמית המקצוע, היא השיקול העיקרי בעניין זה, אשר חייב את ההתליה לתקופה ממושכת כפי שהוחלט. כמו כן, בל יתעלם המערער מן העובדה כי המשיב אכן עשה כברת דרך ארוכה לקראת המערער בהחלטתו בדחותו את המלצת הוועדה לשלול את רישיונו לצמיתות, ובמקום זה הגיע לכלל מסקנה כי יש להתלות את רישיון המערער לזמן מוגבל של שמונה שנים בלבד.

דיון והכרעה

22. כאמור, טוען ב"כ המשיב כי אין לבית המשפט להתערב בשיקול דעתו של השר אלא מקום שמצא כי בהחלטתו משתקף חוסר סבירות קיצוני, או כאשר קיים משגה מהותי בשיקול הדעת שהפעיל. בעניין זה מפנה ב"כ המשיב לע"א 1412/90 ד"ר משה אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד מד(4) 422, עמודים 427-428, שם נקבע כלהלן:

אמות המידה בדבר ההולם ובדבר האמצעי הנדרש בעקבות מעשה בלתי הולם, נקבעות במידה רבה ע"י המסגרות המקצועיות עצמן, וזאת, כמובן, באותו היקף שהותווה בחוק ועל ידי המוסדות שהוסמכו לכך בדיון. בשל כך ערכאה זאת לא תמהר להתערב בעונש משמעת, אף אם הוא סוטה לטעמה במידת מה לחומרא או לקולא. רק סטייה מהותית לקולא או לחומרה, משגה מהותי בשיקול הדעת, או הטלת עונש המחטיא באופן ברור וגלוי את

מטרתו, יצדיקו התערבות של ערכאה זו. בנסיבות כאלה נדרש
בית משפט זה לעניין כדי לכוון את ההתנהגות המקצועית למסלול
הראוי ולמנוע התגבשותן של אמות מידה מוטעות או בלתי
הולמות.

בהקשר זה ראה גם: ע"א 10979/04 ד"ר ליבין לאור נ' שר הבריאות (28.2.05):

גדר ההתערבות בהחלטות הניתנות על ידי המשיב 1 מכוח סעיף
41 לפקודה הינו מצומצם למדי ומוגבל לאותם המקרים שבהם
נפל משגה מהותי בשיקול דעתו.

23. דא עקא, מדיוק בניסוחם של פסקי הדין האמורים, ואחרים כדמותם, עולה כי המבחן
הרלוונטי בענייננו מתון יותר מזה הנטען על ידי ב"כ המשיב. בשונה מהחלטות מנהליות
רגילות, מידת התערבותו של בית המשפט בהחלטות משמעת של השר מכוח פקודת הרופאים
אינה מצומצמת אך למקרים בהם נמצאה סטייה "קיצונית" ממתחם הסבירות, ודי לו לבית
המשפט להסיק כי הסטייה בהחלטת השר הינה "מהותית" או שנפל בה "משגה מהותי";
ואין ספק כי קביעה זו מאפשרת ביקורת והתערבות שיפוטית מעמיקה יותר וגמישה יותר
בהחלטות השר. קביעה זו נובעת, לדידי, מן העובדה כי המחוקק קבע הליך מיוחד לקבלת
החלטות מן הסוג הזה, המבוסס על המלצת וועדה מקצועית, כאשר רק הוועדה האמורה
היא אשר שומעת את הצדדים וקובעת את הממצאים העובדתיים והמסקנות המקצועיות
אשר עליהם היא מבססת את המלצתה לשר; ואילו השר ניזון כל כולו מן דו"ח שמעבירה
הוועדה אליו. בשל הליך מיוחד זה, יש מקום לאפשר את התערבות בית המשפט מקום שאך
נפל "פגם מהותי" בשיקול דעתו של השר, גם אם הדבר אינו עולה כדי חוסר סבירות קיצוני,
וזאת בניגוד להליך מנהלי רגיל (השווה: ע"א (י-ם) 3104-09-12 ד"ר יצחק סוויד נ' כבוד
השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות שר הבריאות בענייני משמעת לפי
פקודת הרופאים (נוסח חדש) התשל"ז-1976, פורסם בנבו, 24.1.13)

24. אי לכך, יבחן בית המשפט האם בהחלטתו של המשיב במקרה דנן נפל פגם או משגה
"מהותי". לדעתי, התשובה היא שלילית.

כאמור לעיל, טוען המערער כי התליית הרישיון, לתקופה מצטברת של 13 שנים, כמוה
כהתלייה לצמיתות, שכן המערער, אדם מבוגר בן 59, לא יוכל לחזור ולעסוק במקצוע בתום
תקופת ההתלייה של שמונה שנים, ומשום כך, יש במשך ההתלייה שנגזרה על המערער כדי
לרוקן מתוכן את מטרת ה"שיקום" הכלולה בנימוקי המשיב בהחלטתו.

ואכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי המערער הינו היום בין 59, וכי מזה חמש שנים
שהוא כבר אינו עוסק ברפואה, מתקשה להתפרנס ולטענתו עלול להגיע ל"פת לחם" ממש.
עם זאת, איני מקבל את ההנחה המוצהרת של המערער שלא יוכל לחזור למקצוע בתום
תקופת ההתלייה. העובדה שהמערער לא יעסוק בפרקטיקה בתחום הרפואה בשנים

הקרובות אינה כשלעצמה מונעת ממנו מלהמשיך ללמוד ולעקוב אחר התפתחויות הרפואה ולהתחדש, וכלל אין זה מן הנמנע שיוכל לחזור למקצוע בגיל 67, כאשר דבר ידוע הוא כי רופאים ממשיכים לעבוד ולתרום לחברה אף שנים רבות לאחר גיל הפרישה; ואין כל מניעה כי כך יעשה גם המערער.

25. עוד טוען המערער כי החלטת המשיב נעדרת "חמלה והתחשבות". גם טענה זו אין בידי לקבל. הכיצד יכול המערער לטעון זאת עת החליט המשיב שלא לאמץ את המלצת הוועדה, ולהטיל עליו עונש בדמות התליית רישיון לתקופה קצובה ולא לבטל את רישיונו כליל. סבור אני כי בהחלטה זו של המשיב, כפי שצינתי לעיל, באים לידי ביטוי כלל השיקולים הרלוונטיים, לרבות נסיבותיו האישיות של המערער, אשר קבלו את משקלם הראוי, ולא ניתן לומר כי החלטתו אינה שקולה או מתחשבת, ובפרט בהתחשב במעשיו החמורים מאד של המערער אשר בגינם נוהל ההליך המשמעתי נגדו.

26. על כן, אני סבור כי בתקופת ההתלייה כפי שנקבעה בהחלטת המשיב נשאר פתח לשיקום עתידי של המערער, ואיני מקבל את טענתו כי משך ההתלייה מרוקן מתוכן את מטרת השיקום אליה התייחס המשיב בהחלטתו.

27. סיכומו של דבר: לידי, שקל המשיב את נסיבותיו האישיות של המערער לקולא, לרבות נפילתו "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא", רמיסת כבודו ברבים בתוך החברה בה הוא חי, הליך הגירושין שפתחה נגדו אשתו תוך עיקול נכסיו, הפיכת בתו האחת וחתנו לניצים, ואת העובדה כי מאז קרות האירוע, קרי במשך חמש השנים האחרונות, לא עסק כרופא בשל העובדה כי רישיונו נשלל ממנו, והוא חסר כל (אם כי יצוין בהקשר זה, כי לאחרונה התפייסו המערער ובתו, והבת אף התגרשה מבעלה). כדברי המשיב:

יש להדגיש את המשמעות החמורה והקיצונית של ביטול הרישיון לעסוק ברפואה, שממילא הושג בעמל ויזע מרובים, אשר יגרום לקיפוח פרנסתו של הרופא כליל ועליו למצוא לו עיסוק אחר, בחינת חזרה לנקודת המוצא...

לפיכך, ולאור התלבטות לא קלה, הגעתי למסקנה כי העונש המירבי שהוטל על הנקבל ע"י הוועדה, במקרה זה, איננו מידתי ואיננו מתחשב די הצורך בנסיבותיו יוצאות הדופן, הן של הנקבל אישית והן של המקרה בכללותו, ולהיעדר כל זיקה בין המקרה לבין התנהלותו כרופא..

מאידך גיסא, המשיב שקל את מעשיו החמורים של המשיב, קרי, שידול לרצח ואיומים, ואת האינטרס הציבורי, וקבע, בצדק, שהינו השיקול המרכזי בעניין זה. בהקשר זה ראה המשיב לנכון לבכר את השמירה על תדמית מקצוע הרפואה עקב מקרה חמור זה, ואת הפגיעה באמון הציבור ברופאים עקב מעשיו של המערער, ומסקנה זו עומדת במבחן הסבירות בנסיבות העניין.

28. אי לכך, לא מצאתי כי נפל משגה מהותי בהחלטת המשיב, לא כל שכן חוסר סבירות
 קיצוני. בנסיבות האמורות, אני סבור כי העונש שהוטל על המערער, קרי התלייה לשמונה
 שנים, בנוסף לחמש השנים בהם הותלה רישיונו באופן מנהלי, הינו עונש מידתי וראוי לרופא
 אשר הועמד לדין פלילי ונמצא אשם בגין עבירות של שידול לרצח ואיומים. מסקנתי אף
 מתחדדת אל נוכח העובדה כי הוועדה המליצה לבטל את רישיונו של המערער כליל, ואילו
 המשיב סבר כי המדובר בעונש קיצוני מידי וכי ניתן להסתפק בעונש מצטבר של התלייה
 כוללת של 13 שנים.

29. אשר כל כן, דין הערעור להידחות והוא נדחה בזה.

ניתן היום, א' ניסן תשע"ג, 12 מרץ 2013, בהעדר הצדדים.

בן-ציון גרינברגר